



Ognjen Petrović

SKICA ZA VODVILJ S PUCANJEM I PEVANJEM

Između dva pucnja uvek bi usledila
dvovekovna imperija tišine:

čudi me samo to što još uvek imam ravne klavikule,
govorim španski,

i što mi se u akcentu
pojavi barem jedan uspavani kameleon.

PRIZOR SA SENKOM I NEMIM SVEDOCIMA

Za čudo

Upravo tako sam osmislila teogoniju
glavnog junaka:

u monumentalnom kadru njegove senke
sa drhtućim krilima

koja lako tone u ružičasti jantar.

O GALICIJSKOM MRAKU

Zamišljala sam ga u crvenom
inkvizitorskom kostimu,
zaspalog na bedemima grada.
Ili kao senku
pognutu nad ustreljenim dobrotvorom.

Nestajao je tako što se istovremeno
pojavljivao svuda –

u poznom principatu,
na do vratku gostioničarove sobe
s modricama
i tragovima uboda po vratu:

Džošuša, Serafim, Martin,

neprekidno bih ga dozivala
samo da bi se probudio
u mom iskrzanom snu o njemu
kao u dobro osmišljenoj
zamci za leptire.

Moje pamćenje je otopljeni bazalt
a jednostavan pribor za podizanje ruku
rasut na tresetištu,
na kom sam ga napokon
ugledala opkoljenog

mirisima ambre,
psima tragačima
i ranim galicijskim mrakom.

Nepomičan kao zamrznuti ametist
ispričao je
svaki prećutani detalj
o crvenoj podvezici
i ključevima grada,

razbarušen predeo
okolo je nestajao
na rastojanju
ne manjem od rastojanja
između mog pogleda i sunca.

UMBRIJA U MAGLI

Odavde se više ne vide:

Martin,

istorijski deo grada,

Umbrija u magli:

čamac na sredini jezera i ruke
spremne za novi
nalet ptica –
ne mogu još uvek dokazati sumrak
kojim otpočinjje

vek radosnih znakova.

JUTRO S MATRONOM

Jutro sa matronom na opustelom lovištu,

trebalo je sačekati umornog poslanika
i reći nešto što bi umirilo
sve srne u žitu:

nije nas iznenadila crvena reka
na potopljenom
delu geografske karte,
ni ograničen kolorit
flamanskih slikara
sa samo jednom bojom
u visokom, bistrom plavetnilu,

znale smo da ovde možemo
mirno sačekati
novi prelet komete,
još više ubeđene
u najpovoljniji zbir
na bačenim kockicama.

DVANAEST SPRATOVA

Ako je svetlo toliko jako
da se uopšte
ništa ne može videti –
opekotine na rožnjači
iskupiće prizor
s napuštenim gradilištem,
zgradom u izgradnji
i dvanaest spratova
zasvođenih sasvim praznim nebom.

Ko još uopšte može tvrditi
da sam zaista
bila tamo –
na ulici na kojoj su se
iza gvozdениh kapija
u visokim prozorima
sušili kipovi od soli,

kako sebi sada da objasnim
zašto si iz daljine ličio
najpre na starca,
potom na psa
koji mi se primicao
divljim, brzim skokovima.